

EL TESTIMONIATGE SACERDOTAL DEL B. PERE TARRÉS

El 13 de desembre de 2008, festa de Santa Llúcia, es va escaure el 33è aniversari de l'ordenació sacerdotal de Mn. Manel. En el darrer número, el 100, de *Records i notícies*, que publica la Postulació de la Causa de Canonització del Beat Pere Tarrés, Mn. Manel responia així per escrit a la pregunta: En què il·lumina el testimoniatge sacerdotal del Beat Pere Tarrés la nostra vida de sacerdots en el temps que vivim? Mn. Manel assenyalava aquests tres punts.

En primer lloc, la vida i el testimoniatge del beat Pere Tarrés assenyalava la necessitat que tenim de viure el nostre sacerdoci en el sentit d'una autèntica **desapropiació** del nostre jo, perquè l'ocupi Jesús. Un sacerdoci viscut com a ofrena, **oblació** i despullament de nosaltres mateixos. Solament així podrem lliurar-nos plenament a Déu i als germans. Aquest fou el secret del nostre beat, el secret del seu món relacional tan reeixit: centrada la seva relació amb el Senyor –la qual cosa féu mitjançant una pregària intensa i humil–, fou capaç de teixir ordenadament totes les altres relacions en ordre a un veritable apostolat sacerdotal, sense caure en la temptació d'instal·lar-se còmodament ni de cercar seguretats materials.

En segon lloc, el seu testimoniatge d'**alegria**, de la qual tan estem avui necessitats. Ministres de la joia divina en un món que ha multiplicat artificiosament i enganyosament les ocasions i les possibilitats de plaer però que desconeix la joia profunda de l'esperit. Vivint aquesta alegria al cor, serem capaços de superar l'*invidia clericalis*, que tan mal ens fa i que tantes divisions incomprensibles crea. L'alegria espiritual potencia el desig de comunió i de unitat eclesials. Aquesta alegria és la que alimenta unes relacions sanes i foragita tota temptació de refugiar-se en un malaltís anonimat des del qual llançar pedres contra els altres en nom d'unes preteses ortodòxies, del signe que siguin, però que malauradament coincideixen en la incapacitat de construir des de l'amor, quan precisament és l'amor el que ha de determinar-ho tot en la nostra vida sacerdotal.

En tercer lloc, la vida i el testimoniatge del nostre beat ens continua il·luminant la pràctica d'una autèntica **caritat pastoral**, la pràctica d'un veritable acolliment evangèlic, sobretot dels més angoixats i necessitats, dels més petits, els quals són, per definició, els qui passen més desapercibuts als ulls del món. Tarrés ens ensenya a fer-nos pròxims a ells, a ser capaços d'endevinar aquella fam, aquella set o aquell abandonament que els devoren. Això exigeix a la nostra vida sacerdotal una especial atenció del cor, un cor obertament acollidor, desarmat i vulnerable a les necessitats de tots aquests germans i germanes.

Mn. Manuel Valls i Serra